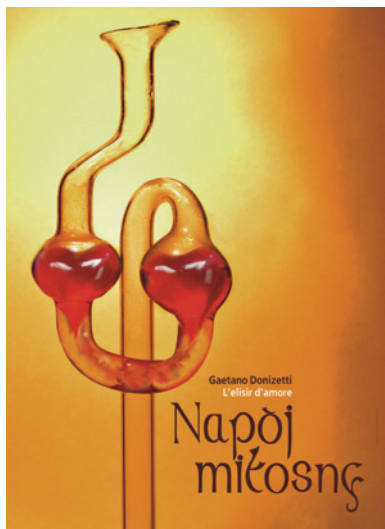

OPERA
NA ZAMKU
w Szczecinie

NAPÓJ MIŁOSNY
Gaetano Donizetti

Projekt plakatu:

Mariusz Napierała

Zdjęcie na okładce:

Włodzimierz Piątek

Teksty:

Piotr Deptuch, Kinga Konieczny

Opracowanie redakcyjne:

Anna Markiewicz-Czaus

Projekt i skład programu:

Agata Pełchaty

Korekta:

Krystyna Pawlikowska

OPERA
NA ZAMKU
w Szczecinie

SPIS TREŚCI:

SŁOWO WSTĘPU / 2

O SPEKTAKLU / 8

REALIZATORZY / 14

WYKONAWCY / 24

NAPÓJ MIŁOSNY

Gaetano Donizetti

PREMIERA 14 lutego 2014

Wojciech Drożdż

Szanowni Państwo

Niezmiernie cieszy mnie fakt, że „Napój miłosny” Gaetana Donizettiego zagościł na scenie Opery na Zamku w Szczecinie.

Światowa premiera dzieła miała miejsce 12 maja 1832 r. na deskach Teatro della Canobbiana w Mediolanie.

Polska premiera odbyła się 10 marca 1838 r. w Teatrze Miejskim we Lwowie. Nasza szczecińska premiera przypadła na 14 lutego 2014 r. Zważywszy na fabułę spektaklu, w której został wykorzystany znany od średniowiecza motyw napoju o mocy łączenia kochanków, należy przyznać, że data ta nie jest przypadkowa...

Życzę Państwu, aby przepiękny śpiew wybrzmiały w partiach Adiny i Nemorina, wartka i kipiąca życiem akcja sceniczna oraz zaskakująca scenografia i kostiumy uczyniły ten wieczór niezapomnianym radosnym przeżyciem.

Wojciech Drożdż

Wicemarszałek Województwa Zachodniopomorskiego

Fot. W. Piątek

Jacek Jekiel

Szanowni Państwo

Któż z nas choć raz w życiu nie zamarzył o tajemniczym eliksirze, którego moc łączy kochanków niczym Tristana i Izoldę? Otóż dziś spełnia się to marzenie – siłę „Napoju miłosnego” poczujemy na scenie, po raz pierwszy w historii Opery na Zamku!

Zapraszam Państwa na włoską prowincję lat 30. ubiegłego wieku. W takiej właśnie scenerii, wśród spalonej słońcem trawy, będą się rozgrywać miłosne perypetie Nemorina, szaleńczo zakochanego w bogatej i pięknej Adinie. Autorem scenografii i kostiumów jest Mariusz Napierała, a reżyserii na zaproszenie Opery na Zamku podjęła się Jitka Stokalska, znana szczecińskiej publiczności m.in. z inscenizacji „Zemsty nietoperza”. To nie pierwsza realizacja „Napoju...” w dorobku tej reżyserki, tym bardziej ciekawi jej pomysł na tę operę po latach, w innej interpretacji i całkiem odmiennej koncepcji scenograficznej.

„Napój miłosny” Gaetana Donizettiego jest jedną z najczęściej wystawianych oper na świecie. Sięgają po nią równie chętnie największe sceny operowe, jak i niewielkie teatry. Nic dziwnego, wszak to klejnot włoskiej opery komicznej.

Od dziś również w repertuarze Opery na Zamku w Szczecinie. Z radością zapraszam na spektakl. Jestem przekonany, że i Państwu moc „Napoju miłosnego” zawróci w głowie.

Jacek Jekiel

Dyrektor Opery na Zamku w Szczecinie

Gaetano Donizetti

Napój miłosny

opera komiczna w dwóch aktach

Prapremiera: Mediolan, Teatro della Canobbiana, 12 maja 1832 r.

Premiera obecnej realizacji: 14 lutego 2014 r.

Muzyka

Gaetano Donizetti

Libretto

Felice Romani

Realizatorzy

Kierownictwo muzyczne, dyrygent

Vladimir Kiradjiev

Reżyseria

Jitka Stokalska

Scenografia i kostiumy

Mariusz Napierała

Przygotowanie chóru

Małgorzata Bornowska

Reżyseria świateł

Dawid Karolak

Asystent reżysera

Wiesław Łągiewka

WSPÓŁPRACA

Obsada

Adina

Joanna Tylkowska-Drożdż, Victoria Vatutina

Nemorino

Felipe Alonso Céspedes Sánchez,
Sylwester Smulczyński

Belcore

Tomasz Łuczak, Bartłomiej Misiuda

Dulcamara

Łukasz Goliński, Janusz Lewandowski

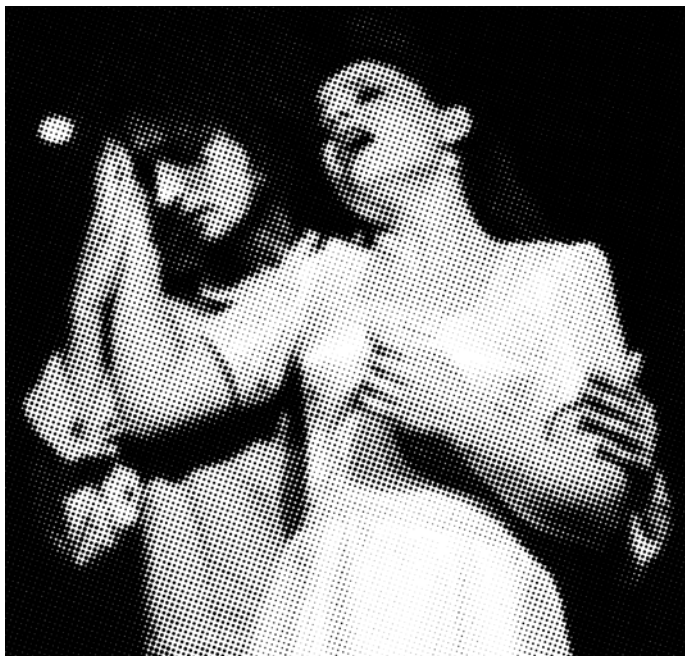
Gianetta

Lucyna Boguszewska

Notariusz

Janusz Grzegorzcyk

Fot. B. Mirek

Fot. W. Piątek

Jitka Stokalska podczas prób do szczecińskiej premiery

Uniwersalna, nieco umowna przestrzeń, w której osadziliśmy opowieść, ma na celu skupienie uwagi na samej historii. Bo tu najważniejsza jest potęga miłości, która może zbawić, ale też zabić.

O tym właśnie jest „Napój miłosny”.

*potęga
miłości...*

Umieszczenie historii w danej przestrzeni scenograficznej, w danej epoce determinuje w pewien sposób reżyserię. Dlatego za każdym razem można opowiedzieć historię Adiny i Nemorina inaczej, mimo że była przedstawiana już tak wiele razy. Tym razem zależało mi, aby wszystko, co zobaczą Państwo na scenie, było prawdziwe i faktycznie mogło się wydarzyć. Postanowiłam tę inscenizację urealnić, bo ta historia może się zdarzać w każdym czasie. Stworzyliśmy razem ze scenografem przestrzeń uniwersalną – przypomina wprawdzie włoską prowincję lat 30. ubiegłego wieku, jest spalona trawa, jabłoń, której owoce są symbolem miłości, ale też grzechu, jest podest, który może służyć do tańca i do ślubu Adiny z sierżantem Belcorem, ale nie jest to przestrzeń stricte realistyczna, raczej uniwersalna. Ma służyć skupieniu uwagi na historii, bo to ona jest najważniejsza. „Napój miłosny” to historia o potędze uczucia, które może zbawić, ale też zabić. Jest kilka scen, które mogłabym nazwać moimi ulubionymi. Na przykład ta, kiedy akcja się klaruje ku końcowi – Nemorino zaciąga się do wojska i jest gotów zginąć na wojnie. Przepiękny jest duet, kiedy Adina wreszcie się otwiera, wyznaje, że go kocha i nie chce go stracić. To scena, w której czuje się chemię między bohaterami. Uwielbiam arię „Una furtiva lagrima” Nemorina. Bardzo lubię też chórek dziewcząt, kiedy okazuje się, że Nemorino odziedziczył spadek i stał się nagle niezłą partią do wzięcia. Muzyka w „Napoju miłosnym” w ogóle jest niezwykle przyjemna, pełna energii, radosna. To zdumiewające, że stworzył ją Donizetti, którego krótkie życie naznaczone było chorobą psychiczną. Choć jest taki moment, kiedy zwiastun choroby kompozytora jest chyba słyszalny. Mam na myśli scenę, w której Nemorino błaga Adinę, by nie wychodziła za mąż za Belcore’a.

Jakich emocji mogą się Państwo spodziewać podczas spektaklu?
Chciałabym, aby był to wieczór nie tyle wesoły, co refleksyjny,
aby komediowość wypływała z akcji, ale nie była groteską.
Tak właśnie staraliśmy się to grać.

Jitka Stokalska
oprac. Kinga Konieczny

Klejnot włoskiej opery komicznej

Gaetano Donizetti

„*Napój miłosny*”, skomponowany przez Donizettiego w wieku trzydziestu pięciu lat, jest jego trzydziestym drugim dziełem operowym, a kompozytor należał do rekordzistów w zakresie tempa tworzenia poszczególnych partytur.

Gdyby przejrzeć najpopularniejszą wyszukiwarkę operową www.operabase.com, okazałoby się, że *Napój miłosny* Donizettiego (1832) znajduje się zdecydowanie w czołówce najczęściej wystawianych dzieł operowych. Grają go zarówno najsławniejsze sceny świata, jak i niewielkie teatry o kameralnej obsadzie wykonawczej. Nieżyjący już prof. Janusz Łętowski nakreślił sylwetkę jego twórcy w następujących słowach: „Donizetti nie był zwyczajnym ani nawet nadzwyczajnym kompozytorem, był genialną maszyną do produkowania oper, z których jedno udały mu się wspaniale, inne gorzej”.

Napój..., skomponowany przez Donizettiego w wieku trzydziestu pięciu lat, jest jego trzydziestym drugim dziełem operowym, a kompozytor należał do rekordzistów w zakresie tempa tworzenia poszczególnych partytur. Anegdota mówi, że gdy wspomniano mu o wielkim Rossinim, który do skomponowania *Cyrulika sewilskiego* potrzebował zaledwie dwóch tygodni, to riposta Donizettiego była natychmiastowa, brzmiała: „To wcale mnie nie dziwi, on był taki leniwy”. Niemal „sprinterskie” tempo twórczego procesu – którego konsekwencją jest bezprecedensowy dorobek siedemdziesięciu skomponowanych oper – dramatycznie przerwała choroba psychiczna kompozytora, który w wieku pięćdziesięciu jeden lat zmarł w zakładzie dla obłąkanych.

Napój miłosny jest jedną z dwóch oper komicznych Donizettiego (obok skomponowanego pod koniec życia *Don Pasquale*), które weszły do żelaznego repertuaru operowego. Librecistą dzieła jest sławny Felice Romani (w zasadzie wiernie opracował tu dramat Scribe'a), który wcześniej stworzył dla Belliniego teksty do jego nieśmiertelnych arcydzieł: *Lunatyczki* i *Normy*.

Napój miłosny ma wszystko, czego potrzeba, by opera komiczna bawiła i fascynowała zgromadzoną w teatrze publiczność: skrzące się dowcipem wirtuozowskie arie, błyskotliwe ansamble i pełen werwy finał. Dramatyczna intryga jest zabawną karykaturą toposu miłosnego eliksiru, który swój filozoficzny i metafizyczny ekwiwalent znajdzie niebawem w Wagnerowskim *Tristanie*. Miłosny trójkąt Adiny, Nemorina i Belcore'a daje libreciście ogromne pole do manewrowania pikantnymi zwrotami akcji, co kompozytor wykorzystuje z nawiązką, tworząc partyturę melodyjną, pełną lekkości, bezpretensjonalnej wirtuozerii i kompozytorskiego polotu. O ile Belcore i Dulcamara to bohaterowie wywiedzeni jeszcze z tradycji XVIII-wiecznej commedii dell'arte, o tyle para amantów Adina i Nemorino to już „dzieci” epoki romantycznych uniesień, zawałowanych niedopowiedzeń i sentymentalnych westchnień.

Napój miłosny jest zaliczany do oper spod znaku bel canta. Tą nazwą określano styl włoskiej opery lirycznej pierwszej połowy XIX wieku. Jego sensem było połączenie wokalne wirtuozerii z typowo romantyczną ekspresją, pełną emocjonalnych fluktuacji, patosu i dramatyzmu. Istotę bel canta najlepiej wyrażała opera seria lub inaczej melodrama, czyli dzieło patetyczne i poważne w wyrazie.

W przypadku opery komicznej sytuacja była bardziej skomplikowana, gdyż tendencje romantyczne krzyżowały się z ciągle obecnymi elementami klasycznymi wywiedzionymi jeszcze z tradycji commedii dell'arte.

Fot. B. Miedeksa

Jest więc *Napój miłosny* dzieckiem nie tylko *Cyrulika sewilskiego* Paisella (1782), ale także oper *Cosi fan tutte* Mozarta (1790) i *Służąca panią* (1733) Pergolesiego. Piotr Kamiński określa go jako „jeden z klejnotów włoskiej sceny buffa. Nie sposób powiedzieć, co tu bardziej zachwyca, subtelność scenariusza czy świeżość muzyki”. Już orkiestrowy wstęp wprowadza w atmosferę dzieła, łącząc pompatyczne *deciso* orkiestrowego tutti z lirycznymi frazami smyczków, do których dołącza się później „roześmiany” flet i przychodzące mu w sukurs pozostałe instrumenty dęte drewniane. Choć Nemorino pała do Adiny uczuciem (omdlewające arioso *Quanto è bella, quanto è cara*), to rezolutna dziewczyna zdaje się tego kompletnie nie zauważać. Sytuację komplikuje dodatkowo edukacyjny mezalians – Adina to umiejąca czytać erudytką rozkochana w dziejach *Tristana i Izoldy*, tymczasem jej prostoduszny amant to niepiśmienny analfabeta. Aria *Della crudele Isotta* ukazuje dwoistą naturę dziewczyny – z jednej strony uwodzicielską kokietkę, z drugiej wrażliwą uduchowioną muzę. Nagle na scenie pojawia się ten trzeci. Jest nim wiejski przystojniak – sierżant Belcore, łamiący kobiecie serca tyleż cynicznie, co skutecznie. Adina nie kryje zainteresowania przystojnym wojakiem, uruchamiając pełen arsenał kobiecej kokieterii, czemu towarzyszy efektowna aria wojaka *Come Paride vezzoso*, przechodząca w duet zakończony chóralną kodą. Uroczy duet Adiny i Nemorina (*Una parola, o Adina*) unaocznia dystans dzielący dwójkę protagonistów. Prostoduszny wieśniak nie potrafi dotrzeć do serca kapryśnej bogdanki, niemal cały czas sączącej ironiczny jad. Tymczasem trąbkowe fanfary anonsują pojawienie się kolejnej dramatis personae. Jest nią groteskowy doktor Dulcamara, wędrowny hochsztapler serwujący cudowne panaceum na każdą z możliwych chorób tego świata (aria *Udite, udite, o rustici*).

Fot. W. Piątek

W kompetencjach medyka są również wszelkie schorzenia wynikające z miłosnych afektów skutecznie łamiących udęczone serca. Nemorino otrzymuje więc tajemniczy eliksir, który nazajutrz przemieni go w Tristana, któremu Adina–Izolda natychmiast odplaci miłosnym afektem. Co prawda magiczny napój jest w istocie zwykłym winem, ale to w niczym nie przeszkadza mężczyznom w ubiciu „inratnej” transakcji (duet *Voglio dire*). Początkowo gamoniowaty Nemorino pod wpływem niezwyklej mikstury (klasyczny przykład efektu placebo) niemal od razu nabiera pewności siebie. Gdy ponownie pojawia się Adina, rozpoczynają się prawdziwe manewry miłosne. Kapryśna piękność z konsternacją zauważa dziwny dystans płynący od zalotnika (duet *Esulti pur la barbara*). Urażona duma nie pozwala dziewczynie na dalszą zwłokę, w wyniku czego z premedytacją ofiarowuje swoją rękę Belcore’owi (tercet), który jak na złość następnego dnia musi jechać na wojnę. Ślubna ceremonia powinna nastąpić więc niezwłocznie. Zrozpaczony Nemorino błaga ukochaną o jeden dzień zwłoki z pochopną decyzją, ale rezolutna kokietka, nie tracąc zimnej krwi, odprawia zalotnika z kwitkiem (finał *Adina credimi*). Tylko z pozoru skomplikowana intryga w drugim akcie zagęszcza się jeszcze bardziej. Rozpoczynają się uroczystości weselne, co ilustruje żywiółowa orkiestrowa intrada i scena chóralna. Adinie towarzyszy Dulcamara, który w duchu Bertę z Rossiniowskiego *Cyrulika* wraz z oblubienicą intonuje krotocwilną piosenkę o bogatym senatorze i pięknej gondolierce (*Io son ricco, e tu sei bella*). Wśród weselnym gości brak jednak Nemorina, który w ustronnym miejscu daremnie oczekuje piorunującego działania miłosnej mikstury. Jest zresztą całkowicie finansowo splukany, nie może więc dokupić kolejnej porcji tajemniczego specyfiku. Pojawiający się sierżant Belcore nieoczekiwanie oferuje pomoc potencjalnemu rywalowi, proponując mu zaciągnięcie się do wojska, czego konsekwencją jest otrzymanie żołdu w wysokości oszałamiającej sumy dwudziestu talarów (duet *Venti scudi*).

Fot. B. Miteksha

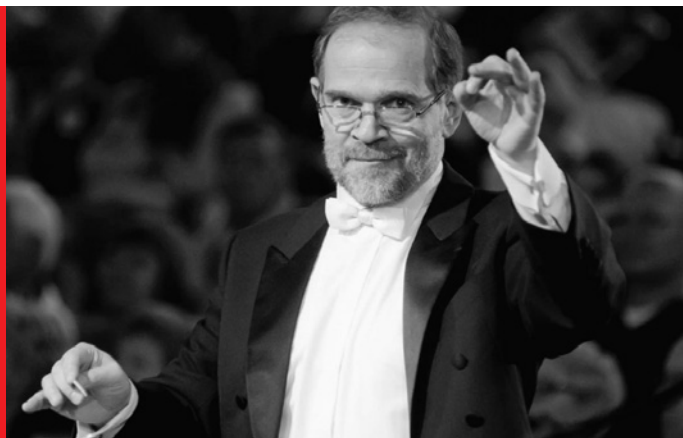
Tymczasem sprawy przybierają obrót nieoczekiwany. Gianetta informuje gości weselnych, że wujek Nemorina właśnie opuścił ziemski padół i pozostawił mu potężny spadek. Potencjalny wojownik, nieświadomy obrotu rzeczy jest już pod ogromnym działaniem miłosnego eliksiru (*Dell'elisir mirabile*), czyniąc piorunujące wrażenie na przedstawicielkach płci pięknej. Duet *Quanto amore* ostatecznie odwraca uwagę Adiny od sierżanta Belcore'a. Pojawia się Nemorino, na co dziewczyna reaguje tyleż nieoczekiwaniem, co silnym wzruszeniem. Na rezonans nie trzeba długo czekać. Głęboko poruszony młodzieniec uzewnętrznia swoje emocje w jednej z najpiękniejszych arii z włoskiego repertuaru – *Una furtiva lagrima*, wreszcie czując, że jest szczerze kochany. Teraz szczęśliwy koniec jest już bliski. Adina wykupi od sierżanta Belcore'a wojskowy patent ukochanego, dając mu nie tylko wolność, ale i miłość (duet *Prendi, per me sei libero*). Wirtuozowskie koloratury Adiny anonsują narodziny prawdziwej miłości i szczęścia. Raz jeszcze powraca canzonetta o bogaczu i gondolierce, która staje się kanwą krótkiego, pełnego radości finału.

Piotr Deptuch

Vladimir Kiradjiev

kierownictwo muzyczne

Fot. W. Piątek

Urodził się w Bułgarii, od 1989 r. mieszka w Wiedniu. Z wyróżnieniem ukończył studia w Akademii Muzycznej w Sofii w zakresie dyrygentury, kompozycji i prowadzenia chórów. Doskonalił swoje umiejętności w Weimarze u Kurta Masura (1983), w Sienie u Franca Ferrary (1985), w Warnie u Karla Österreichera (1987). W 1988 r. asystował Rafaelowi Fruhbeckowi de Burgos przy wystawieniu opery *Borys Godunow*, a w 1996 – Jirovi Coutowi przy *Eugeniuszu Onieginie* w Operze Niemieckiej w Berlinie.

W latach 1991–1992 był szefem artystycznym wiedeńskiej Residenz-orchester, w 1994 r. – dyrygentem podczas Lucerneńskiego Festiwalu Muzycznego, pełniąc funkcję composer in residence. W latach 1995 i 1996 współpracował z reżyserem Gotzem Friedrichem oraz śpiewakami Rene Kolo i Matti Salminenem w Operze Niemieckiej w Berlinie. Kierował tam również jednoaktową operą *Ożenek* Musorgskiego. Od 1996 r. jest stałym gościem festiwalu operowego w Siguldzie (Łotwa), gdzie współpracuje z takimi gwiazdami, jak: Anna Netrebko, Elina Garanca, Maja Kowalewska, Nadia Krasteva i Natalia Uszakowa. W ostatnich latach ściśle współpracuje z reżyserami Jurijem Alexandrowem i Peterem Sellersem.

Vladimir Kiradjiev dyryguje orkiestrami: Łotewskiej Filharmonii Narodowej, filharmonii w Gdańsku, Lublinie, we Wrocławiu, w Łodzi i Białymstoku, Filharmonii Śląskiej w Katowicach, Klangforum Wiedeń oraz Słowacką Orkiestrą Kameralną Zilina, UNAL Symphony Orchestra w Shenzhen (Chiny), Litewską Orkiestrą Państwową i Węgierską

Orkiestrą Festiwalową, oraz Filharmonikami Sofijskimi i Symfonicami Berlińskimi. Solistami na koncertach, które prowadził, i podczas jego nagrań były takie znakomitości, jak Rafał Blechacz, Ludmil Angelov, Sharon Kam, Guy Touvron i Andrey Korsakov. Pracował z następującymi zespołami operowymi: Opera Narodowa w Rydze, Opera Narodowa w Sofii, Opera Komiczna w Berlinie, Opera w Grazu, Teatr Ludowy w Rostoku, Tatarska Opera Narodowa w Kazaniu. Poza wspomnianymi festiwalami w Lucernie i Siguldzie Kiradjiev gościł również na Festiwalu Warszawska Jesień, na Wiedeńskich Tygodniach Festiwalowych, Musica Electronica Nova we Wrocławiu. Pełni funkcję dyrektora Muzycznego Festiwalu w Rottingen w Niemczech. Nagrywał płyty zarówno z muzyką współczesną (Lang, Kaufmann, Urbanner), jak również z walcami Straussa i muzyką operową Pucciniego.

Vladimir Kiradjiev jest nauczycielem akademickim na Uniwersytecie Muzycznym w Wiedniu. Od kilku lat prowadzi kursy dyrygentury w ramach Międzynarodowej Akademii Letniej Praga–Wiedeń–Budapeszt.

Jitka Stokalska

reżyseria

Fot. W. Piątek

Absolwentka Wydziału Reżyserii Wyższej Szkoły Teatralnej w Pradze. Do 1973 r. pracowała w znanych polskich teatrach dramatycznych, gdzie reżyserowała sztuki Szekspira, Goldoniego, Gogola i Strindberga. Od 1973 r. jest związana z Warszawską Operą Kameralną, gdzie zrealizowała ponad 40 premier oper Haendla, Haydna, Mozarta, Rossiniego, Donizettiego i kompozytorów współczesnych, prezentowanych w Polsce i w wielu krajach Europy, w tym na międzynarodowych festiwalach muzycznych w Brighton, Getyndze, Taorminie, Turku, Madrycie i Dreźnie.

W 1993 r. wyreżyserowała *Così fan tutte* Mozarta dla Festiwalu Mozartowskiego w Madrycie. W 1999 zrealizowała operę *Alexander Bis* Bohuslava Martinù w Narodni Divadlo w Pradze oraz operę Rossiniego *Il Signor Bruschino* w Operze Kameralnej (Kamerna Opera) w Belgradzie. Współpracowała z Kibbutz Chamber Orchestra w Izraelu przy wystawieniu oper: *Cyrulik sewilski* Rossiniego i *Don Pasquale* Donizettiego. W 2004 r. zrealizowała w Warszawskiej Operze Kameralnej światową premierę pierwszej wersji (berneńskiej) opery Leoša Janáčka *Jenufa*.

Fot. W. Piątek

Sylwester Smulczyński (Nemorino) i Jitka Stokalska — zdjęcie z próby

Współpracuje z czołowymi scenami operowymi w Polsce. Od 1994 r. jest wykładowcą aktorstwa operowego na Wydziale Wokalnym Akademii Muzycznej w Warszawie. Ze studentami Akademii zrobiła szereg przedstawień dyplomowych, m.in. Haydna, Mozarta, Ravela.

W 2012 r. wyreżyserowała dla Opery na Zamku w Szczecinie *Zemstę nietoperza* J. Straussa, która w plebiscycie teatralnym „Kuriera Szczecińskiego” została uznana za najlepszy spektakl zachodniopomorskich scen w sezonie 2011/2012 i nagrodzona „Bursztynowym Pierścieniem”.

Mariusz Napierała

scenografia i kostiumy

Fot. Archiwum prywatne

Scenograf, kostiumograf i grafik. Absolwent Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku. Studiował na wydziałach Architektury Wnętrz i Wzornictwa, Malarstwa i Grafiki oraz w pracowni scenografii prof. A. Markowicza (dyplom w 2000 r.). Autor ponad 40 realizacji scenograficznych w kraju i za granicą. Współpracował m.in. z Teatrem Wielkim im. St. Moniuszki w Poznaniu, Operą Nova w Bydgoszczy, Musical Theater Bremen, Teatrem Ateneum im. S. Jaracza w Warszawie, Teatrem Żydowskim im. E. i I. Kamińskich w Warszawie, Operą na Zamku oraz Teatrem Polskim w Szczecinie, Teatrem Polskim w Bydgoszczy, teatrami muzycznymi w Poznaniu i Lublinie. Ważniejsze realizacje to balet *Pan Twardowski* Ludomira Różyckiego (Nagroda im. Kiepurzy dla najlepszego przedstawienia muzycznego 2007 r.) oraz opera *Rusalka* Antonina Dwořaka w Operze Nova w Bydgoszczy 2012 r. (wyróżniona za scenografię w rankingu „Najlepszy, najlepsza, najlepsi 2012 r.” wg miesięcznika *Teatr*). Dla Opery na Zamku przygotował scenografie do musicali *West Side Story* Bernsteina (2001), *Rent* Larsona (2008) oraz do oper: *I co wy na to, czyli cierpienia nowego Pirandella* Gronau, *Hrabina* (2004) oraz *Paria* Moniuszki (2005). Ponadto projektował scenografię i kostiumy do musicali: *Skrzypek na dachu*, *Cabaret*, *Evita*, *Jesus Christ Superstar*, *Phantom – Upiór w operze*. Współpracuje również z Teatrem Polskim w Szczecinie, gdzie przygotował scenografie m.in. do: *Indyka* Mrożka, *Śpiewnika domowego* Jana Kaczmarka, *Balu manekinów* Jasińskiego oraz *Udręki życia* Levina. Współpracował z reżyserami: A. Hofmanem, A. Ozgą, K. Wuss, K. Nazarem, M. Znanieckim, St. Tymem, A. Poniedziałskim, S. Gonciarzem, scenografami: D. Birdem, P. Dobrzyckim, M. Chowańcem, oraz choreografami: M. Zajączkowskim, I. Runowską-Badurek, P. Andrzejewską, R. Bondarą (jako autor kostiumów przy realizacji baletu *Zniewolony umysł*), M. de Candia i J. Elo (przy realizacji baletowych *Fascynacji* w Operze Nova w Bydgoszczy w 2013 r.).

Uczestnik wystaw na Quadriennale Scenografii w Pradze (1995, 2011) oraz „Scenografia i formy przestrzenne” w Muzeum Narodowym w Gdańsku (2006).

Projektuje także plakaty teatralne. Dla Opery na Zamku przygotował między innymi plakaty do musicalu *Rent*, oper *Fidelio* i *Eugeniusz Oniegin* oraz baletu *Odcienie namiętności*.

Małgorzata Bornowska

przygotowanie chóru

Fot. S. Pińczak

Ukończyła z wyróżnieniem studia na Wydziale Edukacji Muzycznej Akademii Muzycznej im. F. Chopina w Warszawie w klasie dyrygowania prof. R. Zimaka (1999 r.) oraz dwuletnie podyplomowe studia w zakresie chórmistrzostwa na Wydziale Dyrygentury Chóralnej i Edukacji Muzycznej Akademii Muzycznej w Bydgoszczy (2008 r.). W 2011 r. uzyskała stopień doktora sztuki muzycznej w dyscyplinie dyrygentura.

Współpracowała ze Szczecińskim Chórem Chłopięcym „Słowiki” oraz Chórem Kameralnym Zachodniopomorskiej Szkoły Biznesu. Od 2005 r. jest kierownikiem chóru Opery na Zamku w Szczecinie, który przygotowała do ponad 200 spektakli i koncertów, w tym następujących premier: *Rycerskość wieśniacza* Mascagniego, *Pajace* Leoncavalla, *Holender tułacz* Wagnera, *Wesele Figara* Mozarta, *Wiedeńska krew* J. Straussa, *Kraina uśmiechu* Lehara, *Kawaler srebrnej róży* R. Straussa, *Piękna Helena* Offenbacha, *Lunatyczka* Belliniego, *Fidelio* Beethovena, *The Fairy Queen* Purcella, *Traviata* Verdiego, *Madama Butterfly* Pucciniego, *Zemsta nietoperza* J. Straussa, oraz dzieł oratoryjnych: *Requiem polskie* Pendereckiego, *Stabat Mater* Szymanowskiego, *Messa di Gloria* Pucciniego, *Requiem dla mojego przyjaciela* Preisnera, *Requiem* Verdiego, *Msza Nelsonska* Haydna.

Prowadzi działalność koncertową z zespołem chóru Opery na Zamku, dyrygując m.in. *Czterema motetami na czas pokuty* Poulenca na chór mieszany, *Requiem* Gounoda, *Małą mszą uroczystą* Rossiniego oraz koncertem kolęd *Cicha noc* w oprac. M. Małeckiego. Jest również kierownikiem muzycznym wodewilu dla dzieci i młodzieży *Farfurka Królowej Bony* z muzyką M. Drobnera.

Dawid Karolak

reżyseria światła

Fot. W. Piątek

Urodzony w 1984 r. w Gorzowie Wielkopolskim. W 2006 r. ukończył studia na kierunku socjologia w Wyższej Szkole Biznesu w Gorzowie Wielkopolskim. W tym samym roku związał się zawodowo z Operą na Zamku w Szczecinie, gdzie poznawał tajniki sztuki oświetlenia scenicznego oraz specyfiki pracy w teatrze. Twórca oświetlenia w takich spektaklach Opery na Zamku, jak: *Farfurka Królowej Bony* oraz *Bajki ci opowiem...*

Wiesław Łągiewka

asystent reżysera

Fot. Archiwum Opery na Zamku

Ukończył studia wokально-aktorskie w Wyższej Szkole Muzycznej w Łodzi (1975 r., klasa śpiewu prof. E. Szynarskiego). W sezonie 1974/1975 występował w Teatrze Muzycznym w Łodzi. W roku 1975 przyjechał do Szczecina, gdzie podjął pracę w Teatrze Muzycznym. Debiutował rolą Ajaksa w *Pięknej Helenie*. Świetne kreacje aktorskie stworzył w *Dobranoc Bettino*, *Boccacciu*, *Popłochu wśród dziewcząt* oraz *Żołnierzu królowej Madagaskaru*.

Od 1996 r. jest aktorem Teatru Polskiego w Szczecinie oraz występuje z kabe-
retem „Czarny Kot Rudy”. Prowadzi działalność pedagogiczną w szczecińskiej Akademii Sztuki. Występował także w filmach, serialach i programach telewizyjnych. Był asystentem reżysera w wielu sztukach teatralnych; wyreżyserował kilka spektakli i widowisk. Od 2011 r. współpracuje z Operą na Zamku – wyreżyserował m.in. *Farfurkę Królowej Bony* oraz *Gałę: Kilka nut o miłości*.

W 2012 r. otrzymał honorową odznakę Ministerstwa Kultury i Dziedzictwa Narodowego „Zasłużony dla Kultury Polskiej”.

Joanna Tylkowska-Drożdż

Adina

Fot. I. Onyshchenko

Absolwentka Wydziału Wokalno-Aktorskiego Akademii Muzycznej w Bydgoszczy oraz studiów podyplomowych z zakresu historii sztuki na Uniwersytecie A. Mickiewicza w Poznaniu. Od 2010 r. jest pedagogiem Akademii Sztuki w Szczecinie. W 2012 r. obroniła pracę doktorską na temat postaci kobiecych w operach Mozarta.

Kunszt wokalny doskonaliła, uczestnicząc w międzynarodowych kursach mistrzowskich prowadzonych przez prof. R. Karczykowskiego, prof. A. Pearce, prof. Ch. Ellsnera, a także w festiwalach muzycznych (m.in. Kangasniemi Music Festival – Finlandia, Międzynarodowy Festiwal Muzyki Wiedeńskiej – Wrocław, Festival „Dotknięcie żywiołów” – Kraków, organizowany przez Europäische Festspielinitiative). W 2003 r. debiutowała w szczecińskiej Operze na Zamku partią Paminy w *Czarodziejskim flecie* Mozarta. Od roku 2005 jest solistką tej opery. Współpracuje również z Operą Krakowską oraz Teatrem Wielkim w Poznaniu. Wzięła udział w wielu ważnych projektach koncertowych (m.in. gali Opera Night w Szanghaju), partie solowe wykonywała w: *Requiem* i *Exsultate, jubilate, Vesperae solennes de confessore* Mozarta, *Requiem* Fauré, *Oratorio de Noël* Saint-Saënsa, *Glorii* Vivaldiego, *Stabat Mater* Pergolesiego, *Bachianas Brasileiras* Villi-Lobosa, *Hymnie do Słońca* Stalmierskiego. W spektaklach operowych kreowała m.in. partie: Hrabiny i Zuzanny w *Weselu Figara*, Fiordiligi w *Così fan tutte* i Paminy w *Czarodziejskim flecie* Mozarta, Tatiany w *Eugeniuszu Onieginie* Czajkowskiego, Violetty w *Traviacie* i Hrabiny Ceprano w *Rigoletcie* Verdiego, Sofie w *Kawalerze srebrnej róży* R. Straussa, Lizy w *Lunatycze* Belliniego, Marzeleny w *Fidelii* Beethovena, Eurydyki w *Orfeuszu* i *Eurydyce* Glucka, *Mądrzej* w *Mądrzej Orfa*, Poppei w *Koronacji Poppei* Monteverdigo, Zofii w *Halce Moniuszki* i Braminki w *Parii Moniuszki*. W spektaklach operetkowych występowała jako: Rosalinda w *Zemście nietoperza* i Francesca Cagliari w *Wiedeńskiej krwi* J. Straussa oraz Liza w *Krainie uśmiechu* i Ilona w *Cygańskiej miłości* Lehara. W 2009 r. artystka gościła we Włoszech, w sycylijskim Teatro San Giorgio, gdzie wykonała partię solową w *Requiem dla pewnej Polki* i *Good Night* Góreckiego. Niezwykle znacząca była również możliwość zadebiutowania na scenie Opery Narodowej w Warszawie podczas koncertu *Opera Narodowa na rzecz Domu Muzyka Seniora* w 2008 r.

W roku 2012 otrzymała nominację do nagrody „Bursztynowego Pierścienia” dla najlepszego aktora roku za rolę Rosalindy w *Zemście nietoperza* J. Straussa.

Victoria Vatutina

Adina

Fot. W. Piątek

Pochodzi z Ukrainy. Studiowała filologię klasyczną na Uniwersytecie Narodowym w Kijowie. W 2005 r. we Lwowie ukończyła z wyróżnieniem Akademię Muzyczną i studia aktorskie przy Teatrze Kurbasa. W tym samym roku zadebiutowała w Operze Lwowskiej partią Adiny w *Napoju miłosnym* Donizettiego.

Jest laureatką Grand Prix w konkursie wokalnym „Sztuka XX wieku” w Kijowie (2004). W latach 2005–2007 była solistką Opery Wrocławskiej. Zadebiutowała w Polsce rolą Violetty w *Traviacie* Verdiego. Od 2007 r. jest solistką Opery Nova w Bydgoszczy.

W swoim repertuarze ma partie: Paminy w *Czarodziejskim flecie* i Fiordiligi w *Così fan tutte* Mozarta, Violetty w *Traviacie* oraz Gildy w *Rigoletcie* Verdiego, Adiny w *Napoju miłosnym* i Lucji w *Lucji z Lammermooru* Donizettiego, Micaeli w *Carmen* Bizeta, Rozyny w *Cyruliku sewilskim* Rossiniego, Mimi oraz Musetty w *Cyganerii* Pucciniego. Występuje także w repertuarze kantatowo-oratoryjnym. Współpracuje z filharmonią w Lublinie, Rzeszowie i Bydgoszczy.

Felipe Alonso Céspedes Sánchez

Nemorino

Fot. W. Piątek

Pochodzi z Chile, gdzie rozpoczął swoją edukację muzyczną w Akademii przy Narodowym Balcie Folklorystycznym „Bafona” oraz ukończył Uniwersytet Mayor w Santiago de Chile z dyplomem nauczyciela muzyki. W Hiszpanii studiował w Konserwatorium Muzycznym w klasie śpiewu operowego oraz Szkole Teatralnej Santart w Santiago de Compostela – otrzymał tytuły śpiewaka zawodowego i aktora.

W Chile do 2008 r. brał udział w konkursach i festiwalach muzyki folklorystycznej, zostając laureatem oraz finalistą wielu z nich.

Po przyjeździe do Europy w latach 2010–2013 wziął udział jako solista w licznych koncertach oraz współpracował z Chórem Orfeón Terra Nosa w Santiago de Compostela jako pierwszy tenor. W maju 2013 r. zajął pierwsze miejsce w Konkursie Śpiewu Operowego w Santiago de Compostela. Z Operą na Zamku w Szczecinie jest związany od 2013 r.

Sylwester Smulczyński

Nemorino

Fot. Archiwum prywatne

Edukację muzyczną rozpoczął w Państwowej Szkole Muzycznej II stopnia w Kielcach, w klasie śpiewu solowego. W 2006 r. ukończył studia na Wydziale Wokalno-Aktorskim Akademii Muzycznej w Łodzi w klasie prof. Piotra Micińskiego, uzyskując dyplom z wyróżnieniem.

Już w trakcie studiów miał okazję uczestniczyć w międzynarodowym projekcie Opera Island w Norwegii w *Traviacie* Verdiego w reżyserii Jonathana Millera. Jako student zadebiutował w partii Hrabiego Almavivy w *Cyruliku sewilskim* Rossiniego, odbywając tournée po Europie z zespołem Teatru Muzycznego w Lublinie. Warsztat wokalny doskonalił także na kursie interpretacji muzyki barokowej prowadzonym przez Paula Eswooda we Florencji. Uczestniczył w licznych festiwalach muzycznych, takich jak Międzynarodowy Festiwal Muzyki Współczesnej „Warszawska Jesień”, Sądecki Festiwal Muzyczny „Iubilaei Cantus”, Międzynarodowy Festiwal Muzyki Wokalnej „Viva il canto”, Międzynarodowy Festiwal „Chopin w barwach jesieni”. Od 2006 r. jest solistą Warszawskiej Opery Kameralnej, z którą miał okazję występować na scenach europejskich teatrów operowych, m.in. w Niemczech, Szwajcarii, Hiszpanii i we Francji. W swoim dorobku artystycznym ma nagrania dla Polskiego Radia, Narodowego Instytutu Fryderyka Chopina oraz innych instytucji kultury, a także występy pod kierunkiem cenionych dyrygentów, takich jak Ch. Hogwood, M. Soustrot, H. Rilling, Ch. Olivieri-Munroe, K. Bumann, R. Silva, P. Kotla, T. Bugaj, I. Dohovic, L. Vis.

W swoim repertuarze ma liczne partie solowe w dziełach Mozarta, Rossiniego, Donizettiego, Verdiego, Brittena oraz Strawińskiego. Z powodzeniem wykonuje również muzykę oratoryjno-kantatową Bacha, Haendla, Haydna, Mozarta oraz Rossiniego.

Tomasz Łuczak

Belcore

Fot. Archiwum prywatne

Ukończył Wydział Wokalno-Aktorski Akademii Muzycznej w Bydgoszczy pod kierunkiem prof. M. Moździerza. Zadebiutował w roli Figara w *Weselu Figara* Mozarta w Bydgoszczy w 2000 r.

Umiejętności wokalne doskonalił podczas licznych kursów mistrzowskich, m.in. pod kierunkiem U. Mitrengi-Wagner (Hanower), P. Tschaplika (Berlin), M. di Marco (Rzym). Uczestniczył w Międzynarodowym Konkursie Wokalistyki Operowej im. A. Didura w Bytomiu oraz w Międzynarodowym Festiwalu i Konkursie Sztuki Wokalnej im. A. Sari w Nowym Sączu. Od 2003 r. jest związany z Operą na Zamku w Szczecinie, gdzie debiutował rolą Stanisława w *Verbum nobile* Moniuszki. Występuje gościnnie na wielu scenach i estradach w kraju i poza jego granicami. Stale współpracuje z Płocką Orkiestrą Symfoniczną im. Witolda Lutosławskiego, Filharmonią Podkarpacką w Rzeszowie oraz Orkiestrą Reprezentacyjną Wojsk Lądowych w Warszawie.

W swoim repertuarze ma role operowe, operetkowe i musicalowe, m.in.: Hrabia (*Wesele Figara* Mozarta), Papageno (*Czarodziejski flet* Mozarta), Janusz (*Halka* Moniuszki), Stanisław (*Verbum nobile* Moniuszki), Silvio (*Pajace* Leoncavalla), Morales, Dancairo (*Carmen* Bizeta), Falke (*Zemsta nietoperza* J. Straussa), Markiz (*Traviata* Verdiego).

Bartłomiej Misiuda

Belcore

Fot. Archiwum prywatne

W latach 1995–2001 student Wydziału Wokalno-Aktorskiego Akademii Muzycznej w im. I. J. Paderewskiego w Poznaniu w klasie prof. A. Ogórkiewiczza oraz w Akademii Muzycznej im K. Lipińskiego we Wrocławiu w klasie prof. Ch. Elssnera. W latach 2001–2003 odbył studia podyplomowe w Hochschule für Musik K. M. von Weber w Dreźnie. Dwukrotnie zapraszany na letni Festiwal Operowy Kammeroper Schloss Rheinsberg (2000, 2001). W sezonie 2004/2005 członek zespołu Staatstheater Nürnberg a w sezonie 2005/2006 – Atelier Liryque przy Opera National de Paris. Finalista oraz laureat nagród specjalnych podczas Konkursów Wokalnych w Dusznikach-Zdroju (2000) oraz Belvedere w Wiedniu (2007). Występował w teatrach i na scenach koncertowych m.in. Polski, Niemiec, Węgier, Austrii, Francji, Anglii, Norwegii, Holandii i Belgii. W 2008 r. brał udział w koncertowym wykonaniu opery *Tannhäuser* Wagnera (Wolfram von Eschenbach) w Montrealu z Montreal Symphony Orchestra pod dyr. Kenta Nagano. Wykonywał też utwory kompozytorów współczesnych: Luki Lombardiego (*Un Oratorio Materialistico*) oraz Siegfrieda Matthusa podczas festiwalu muzyki XXI wieku w Saarbrücken (2002). Brał udział w światowej premierze opery Xaviera Deyera *Les Aveugles* w paryskim Theatre Gérard Philippe de Saint-Denis, w paryskiej Opéra Bastille oraz w londyńskim Almeida Theater (2006). W sezonie 2009/2010 w paryskiej Opera Garnier wykonywał partię Le Forgerona we współczesnej wersji opery *Faust* Philippe'a Fenelona. W swoim repertuarze ma ponad 20 partii operowych, m.in. Figaro (*Cyrulik sewilski*), Hrabia Almaviva (*Wesele Figara*), Papageno (*Czarodziejski flet*), Oniegin (*Eugeniusz Oniegin*), Wolfram von Eschenbach (*Tannhäuser*), Valentin (*Faust*).

Związany z Opera Bałtycką w Gdańsku, gdzie wykonuje m.in. partie: Janusza w *Halce*, Tarkwiniusza w *Gwałcie na Lukrecji* Brittena, Harlekina w *Ariadne auf Naxos* R. Straussa oraz Gustava Tery w *Madame Curie* Sikory.

Łukasz Goliński

Dulcamara

Fot. W. Piątek

Urodzony w Szczecinie. W 2006 r. ukończył studia na Akademii Muzycznej im. S. Moniuszki w Gdańsku w klasie śpiewu solowego prof. Floriana Skulskiego. Swoje umiejętności wokalne doskonalił na kursach mistrzowskich we Florencji podczas pierwszego międzynarodowego kursu mistrzowskiego prowadzonego przez Rolando Panera i organizowanego przez Fundację Del Bianco (2002), a także na kursach pod okiem Katii Ricciarelli oraz Salvatore Fisichellego. Debiutował na deskach Opery Bałtyckiej w 2006 r. partią Zbigniewa w operze *Straszny dwór* Moniuszki, co zaowocowało stałą współpracą. Od sierpnia 2006 r. zatrudniony jako solista Opery Nova w Bydgoszczy. W tym samym roku wystąpił w premierowym wykonaniu opery *Manru* Paderewskiego. Przedstawienie to zostało zarejestrowane po raz pierwszy w historii fonografii w technice DVD oraz wydane w 2012 r. przez wytwórnię Dux. Występował podczas Bydgoskiego Festiwalu Operowego, gdzie śpiewał premierowe przedstawienia: partię Belcore'a z *Napój miłosny* Donizettiego (2009), partię Alvisę z *Giocondy* Ponchiello (2010), partię Marcella z *Cyganerii* Pucciniego (2011). W swoim repertuarze ma liczne partie operowe, są to m.in.: Zbigniew (*Straszny dwór* Moniuszki), Janusz (*Halka* Moniuszki), Sparafucile (*Rigoletto* Verdiego), Markiz d'Obigny oraz Baron Douphol (*Traviata* Verdiego), Belcore oraz Dulcamara (*Napój miłosny* Donizettiego), Marcello i Coline (*Cyganeria* Pucciniego), Książę Homonay (*Baron cygański* J. Straussa), Alvisę (*Gioconda* Ponchiello) oraz Tonio (*Pajace* Leoncavalla). W 2007 r. uczestniczył w tournée po Holandii i Belgii ze spektaklem *Madame Butterfly* Pucciniego, a w 2009 r. z *Traviatą* Verdiego.

Za swoje dokonania sceniczne dwukrotnie nominowany do Teatralnej Nagrody Muzycznej im. Jana Kiepury. W 2011 r. został laureatem nagrody Marszałka Województwa Kujawsko-Pomorskiego. Finalista VIII Międzynarodowego Konkursu Wokalnego im. Stanisława Moniuszki oraz zdobywca nagrody dla najlepszego polskiego śpiewaka (2013).

Janusz Lewandowski

Dulcamara

Fot. W. Piątek

Absolwent Wydziału Dyrygentury Chóralnej i Edukacji Muzycznej oraz Wydziału Wokalno-Aktorskiego w klasie prof. M. Moździerza w Akademii Muzycznej w Bydgoszczy. Uczestnik Międzynarodowego Konkursu Wokalistyki Operowej im. A. Didura w Bytomiu w 2000 r. oraz Międzynarodowego Konkursu Wokalnego im. S. Moniuszki w Warszawie w 2001. Swoje kwalifikacje rozwijał m.in. u profesorów: H. Łazarskiej, M. Foltyn, J. Artysza, B. Ładysza, R. Karczykowskiego oraz W. Maciejowskiego.

Dorobek artystyczny: Zunig i Escamillo (*Carmen Bizeta*), Hrabia Ribbing (*Bal maskowy Verdiego*), Zachariasz (*Nabucco Verdiego*), Angellotti (*Tosca Pucciniego*), Notariusz i Komisarz (*Kawaler srebrnej róży R. Straussa*), Basilio (*Cyrulik sewilski Rossiniego*), Szeł (*I co wy na to? Czyli cierpienia nowego Pirandella Gronau*), Arcykapłan (*Czarodziejski flet Mozarta*), Figaro (*Wesele Figara Mozarta*), Uberto (*La serva padrona Pergolesiego*). Opery Moniuszki: Zbigniew (*Straszny dwór*), Akebar (*Paria*), Stolnik i Dziemba (*Halka*), Bartłomiej (*Verbum nobile*), Szóstak (*Flis*), Chorąży (*Hrabina*).

Od września 2001 r. śpiewak solista Opery na Zamku w Szczecinie. Od sezonu 2006/2007 solista Opery Nova w Bydgoszczy. Debiutował w *Amadeuszu* P. Schaffera w reżyserii J. Machulskiego. Laureat Srebrnej Ostrogi 2003 – specjalnej nagrody Towarzystwa Przyjaciół Szczecina dla wyróżniającego się młodego artysty teatru. Dwukrotnie nominowany do „Bursztynowego Pierścienia”, nagrody w plebiscycie „Kuriera Szczecińskiego” w kategorii aktor sezonu za rolę Zachariasza w *Nabucco Verdiego* oraz Figara w *Weselu Figara Mozarta*.

Uczestniczył w nagraniu (jako Bartłomiej) wydanej w ubiegłym roku płyty *Verbum nobile* S. Moniuszki, która została uznana na najlepszą operową płytę roku i nagrodzona International Classical Music Award 2013.

Lucyna Boguszewska

Gianetta

Fot. W. Piątek

Absolwentka Wydziału Wokalno-Aktorskiego Akademii Muzycznej w Bydgoszczy (2001). Debiutowała w 2000 r. jako Hrabina w *Weselu Figara* w studenckim przedstawieniu w Bydgoszczy.

Od roku 2003 jest solistką Opery na Zamku w Szczecinie. Ma na swoim koncie wiele występów zarówno w kraju, jak i za granicą. Na szczecińskiej scenie występowała m.in. jako: Zuzanna w *Verbum nobile*, Zofia we *Flisie*, Micaela w *Carmen*, Pamina w *Czarodziejskim flecie* oraz *W krainie czarodziejskiego fletu*, Chawa w musicalu *Skrzypek na dachu*, Bronisława w *Hrabinie*, Zofia w *Halce*, Hanna w *Strasznym dworze*, Anna w *Nabucco*, Nedda w *Pajacach*, Lola w *Rycerskości wieśniaczej*, Mądra w *Mądrej*, Clivia w operetce *Clivia*, Hrabina Zedlau w *Wiedeńskiej krwi*, Hrabina w *Weselu Figara*, Braminka w *Parii*, Leoena w *Pięknej Helenie*, Marcelina w *Fideliu*, Kate w *Madama Butterfly*, Luna w operetce *Frau Luna*, Jacquilina w *Cnotliwej Zuzannie*, Zorika w *Cygańskiej miłości*, Anitra w dramacie muzycznym *Peer Gynt*, Annina w *Traviacie*.

W swoim repertuarze ma również utwory kantatowo-oratoryjne: *Requiem* Mozarta, *IV Symfonia* Mahlera, *Stabat Mater* Szymanowskiego, *Stabat Mater* Pergolesiego, *Symbolum Nicenum* Godziemby-Trytka, *Angelus* Kilara.

Balet Opery na Zamku w Szczecinie

kierownik baletu:

Karol Urbański

Soliści:

Kseniia Naumets-Snarska
Paweł Wdówka

Koryfeje:

Klaudia Batista
Karolina Cichy-Szromnik
Christina Janusz
Olga Kuzmina
Monika Marszałek
Aleksandra Zdebska
Vladyslav Golovchuk
Maksim Yasinski
Patrik Kowalski
Piotr Nowak

Zespół baletowy:

Żaneta Bagińska
Daryna Kołodziejczyk
Stephanie Nabet
Jakub Gut
Maciej Jaskólski
Vasyl Kropyvnyi
Rapol Lipski

Chór Opery na Zamku w Szczecinie

kierownik chóru:

Małgorzata Bornowska

Soprany:

Małgorzata Górna
Małgorzata Kieć
Maria Krahel
Anna Rawicka
Danuta Sowa
Kornelia Iwaćkowska
Kateryna Tsebriy
Marzena Wiencis

Alty:

Monika Gałczyk-Lewicka
Małgorzata Kotek
Krystyna Maziuk
Sylwia Trzyszcak
Marina Waszyńska
Małgorzata Zgorzelska

Tenory:

Andrzej Budziszewski
Felipe Alonso Céspedes Sánchez
Adam Kacperski
Robin Mamrot
Marcin Scech
Dariusz Sikorski
Piotr Urban

Basy:

Dawid Błaszcyk
Dariusz Hibler
Winicjusz Jankowski
Dariusz Kotlarz
Michał Marszałek
Dawid Safin
Jarosław Zadon

Orkiestra Opery na Zamku w Szczecinie

kierownik muzyczny:

Jerzy Wołoskiuk

I skrzypce:

Danuta Organiściuk*

– *koncertmistrz*

Tomasz Rutkowski

Jarosław Wojtasiak

Krzysztof Organiściuk

Anna Kaźmierska

Maria Radoszewska

Aleksandra Głowacz**

II skrzypce:

Misza Tsebriy*

– *prowadzący grupę*

Olga Kharytonova

Krzysztof Buszczyk

Agnieszka Murawska

Nadieżda Orłowa**

Paulina Fediuk**

Altówki:

Ewelina Drozdowska*

– *prowadząca grupę*

Edyta Hedzielska*

Andrzej Słoniecki*

Marzena Mosz

Bogdan Krochmal

Wiolonczele:

Dariusz Dudziński

– *koncertmistrz*

Włodzimierz Żylin*

Małgorzata Olejak*

Bogumiła Wójcik

Mirosława Lignarska

Sylwia Dworzyńska

Kontrabasy:

Iurii Skakun*

Krzysztof Borkowski

Flety:

Volodymyr Kopchuk*

Joanna Wojdyło*

Oboje:

Michał Balcerowicz*

Dorota Jakóbska

Klarnety:

Iurii Kulakivskiy*

Piotr Mróz*

Fagoty:

Andriy Moroz*

Marcin Szczygieł

Waltornie:

Serhiy Melnychenko

Ivan Yurkou

Trąbki:

Mansfet Masny*

– *prowadzący grupę*

instrumentów dętych blaszanych

Igor Zuzanskyi*

Szymon Kiersk**

Puzony:

Arkadiusz Głogowski*

Oleksiy Haritonov*

Grzegorz Włodarczyk**

Harfa:

Alicja Badach

Perkusja:

Renata Bułat-Piecka*

– *prowadząca grupę*

instrumentów perkusyjnych

Dominika Sobkowiak

Tomasz Joniec**

Fortepian:

Irina Paliwoda

* muzyk solista

** współpraca

Rezerwacja biletów, tel. **91 43 48 106**
kasa czynna wt.- pt. w godz. 12.00-18.00
tel. **91 33 37 661 | 512 559 465**
www.opera.szczecin.pl

INSTYTUCJA KULTURY
SAMORZĄDU WOJEWÓDZTWA
ZACHODNIOPOMORSKIEGO

